

Interese majore

5 ianuarie 2000

Gili Cârstea

O imagine greșită despre caracterul lui Dumnezeu deformează schița noastră profetică și ne împiedică să ne îndeplinim misiunea.

Recent, un slujitor al Evangheliei își mărturisea credința că, foarte curând, Dumnezeu va interveni să pună capăt istoriei păcatului. El se referea la o intervenție cataclismică de pedepsire, care va împinge pe mai marii acestei lumi să impună decretul duminical ca o ultimă soluție în fața degradării morale a societății.

Explicația lui îmi aducea aminte de furorile pe care le-a făcut, în mediile adventiste de pe coasta de vest a Americii, cartea lui Larry Wilson intitulată “Atenție! Apocalips stă gata să se îplinească!”

Cartea, publicată în 1992, avertiza foarte categoric biserica despre iminența revenirii lui Isus, revenire precedată de un impact catastrofal al pământului cu un asteroid masiv. Iată ce spune autorul în capitolul unu:

“Eu cred că Biblia prezice că Dumnezeu urmează să trimită asupra pământului o secvență de 14 evenimente devastatoare. Aceste evenimente nu vor veni la întâmplare, căci Apocalipsa le prezintă ca venind în ordine. Când vor începe aceste evenimente, miliardele de oameni de pe această planetă vor începe să recunoască faptul că aceste evenimente nu vin la întâmplare și nu sunt convulsii ale forțelor naturale, ci vor fi interpretate corect ca fiind Acte ale lui Dumnezeu, deoarece ordinea și descrierea lor sunt prezentate clar în ultima carte a Bibliei. Eu cred că aceste evenimente pot începe în 1994 și se vor termina înainte, sau în timpul anului 1998, cu a doua venire a lui Isus” (Larry Wilson – “Warning! Revelation is About to be Fulfilled” pagina 1).

Autorul dezvoltă această schiță profetică în capitolele următoare, prezentând cu lux de amănunte efectele teribile pe care impactul cu un asteroid în toamna lui 1994 le va avea asupra pământului.

Temelia pe care construiește el întreaga schiță este o foarte greșită imagine despre caracterul lui Dumnezeu. El încearcă să convingă cititorii, deși nu prea era nevoie, că nimicirile și prăpădul de pe această planetă, cele prezente sau viitoare, sunt “Acte ale lui Dumnezeu.”

Această imagine despre caracterul lui Dumnezeu este vast răspândită în biserica de astăzi. Ea vine din bezna aceea despre care Spiritul Profetic spune că înfășoară pământul, bezna necunoașterii caracterului lui Dumnezeu, care trebuie împrăștiată de solia neprihănirii lui Hristos.

Deși pretindem că ne-am pus încrederea în sângele Mielului, viziunea noastră profetică zugrăvește Mielul ca pe un Balaur. El a suportat batjocura și chinul morții de cruce, nu a deschis gura “ca un miel pe care îl duci la tăiere,” deoarece știa că va veni vremea când se va putea răzbuna, devenind o mașină de distrugere necruțătoare. Acesta este Domnul la care ne închinăm? Lui îi spunem “Tatăl nostru”?

Anul 1994 a trecut și asteroidul lui Larry Wilson nu s-a ciocnit încă de planeta Pământ. A trecut și 1998, iar cataclismele finale pe care autorul le numește “Acte ale lui Dumnezeu” continuă să ne ocolească.* De ce oare?

Răspunsul se găsește în acel superb citat din Parabole: “Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii este o descoperire a caracterului dragostei Sale” (283). Această declarație implică faptul că a doua venire nu poate avea loc decât după ce planetei Pământ i se va prezenta o corectă imagine despre caracterul lui Dumnezeu.

Cu durere trebuie să recunoaștem că noi, ca popor, deși ne place să spunem că propovăduim evanghelia pe tot pământul, nu prezentăm în fața lumii nici “ultimele raze ale luminii harului,” nici “ultima solie” care trebuie să fie o descoperire a caracterului dragostei lui Dumnezeu. Din această cauză, a doua venire a lui Hristos a fost amânată și continuă să fie amânată. A făcut cerul ceva pentru ca această solie despre neprihănirea lui Hristos să ajungă în fața lumii?

“Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie trebuia să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit” (TM 91, 92).

Părinții noștri nu au văzut nici o lumină în această foarte specială solie de har abundent. Ei așteptau ca acțiunile lui Dumnezeu, care vor “încheia repede în neprihănire” lucrarea, să fie însoțite de semne și minuni, chiar de cataclisme și prăpăd. Ei nu erau pregătiți pentru susurul blând al dragostei care așteaptă să fie sesizată, dragostea aceea care “nu se laudă, nu se mânia, nu se umflă de mândrie” și “nu caută folosul său.” Dacă manifestarea lui Dumnezeu în acea solie ar fi fost însoțită de cutremur și foc, ei ar fi primit-o bucuroși, căci așa ceva așteptau. Dar solia care trebuia să devină marea strigare a venit ca un apel duios al Celui care, cu respect, stă la ușă și bate. De aceea s-au împotrivit ei cu toată convingerea, iar Satana a “pus stăpânire pe inimile lor.”

Ellen G. White, singura care a înțeles că acolo se întâmplă ceva vital pentru poporul lui Dumnezeu, a fost uluită de opoziția înverșunată cu care se confruntă solii Domnului, cei pe care i-a numit mai târziu mesageri cu “acreditare divină.” Inima ei a fost zdrobită observând reacția celor pe care îi socotea conducătorii

poporului lui Dumnezeu. Ea a luat hotărârea să părăsească sesiunea Conferinței Generale în toiu ei. Dar dragostea nemăsurată a unui Dumnezeu insultat a împiedicat-o să plece:

“Când m-am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a stat alături de mine și a zis: “Să nu faci acest lucru; Dumnezeu are aici o lucrare pentru tine. Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram. Eu te-am așezat într-o poziție potrivită, dar cei care nu sunt în lumină nu vor recunoaște acest lucru; ei nu vor asculta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; puterea și harul Meu te vor susține. Ei nu te disprețuiesc pe tine, ci pe solii și solia pe care o trimit poporului Meu. Ei au arătat dispreț pentru cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata și dacă aceștia nu se pocăiesc de păcatul lor, această nesfințită aroganță care îl insultă pe Duhul Sfânt, ei vor umbla în întuneric... Ei nu vor ca Dumnezeu să-Și manifeste Spiritul și puterea, căci ei manifestă un spirit de batjocură și dezgust față de cuvântul Meu. Practica lor zilnică este ușurătatea, batjocura, ironia și glumele. Ei nu și-au propus să Mă caute. Ei merg în lumina propriilor lor scânteii și dacă nu se vor pocăi, vor sfârși în durere. Așa zice Domnul: Stai la postul datoriei tale, căci Eu sunt cu tine, nu te voi lăsa și nu te voi părăsi.” Nu am îndrăznit să nu ascult aceste cuvinte ale lui Dumnezeu” (EGW 1888 Materials, p. 1067).

Revolta lui Core, Datan și Abiram repetată la Minneapolis continuă să afecteze poporul acestei generații, care a fost jefuit de cunoașterea corectă a caracterului lui Dumnezeu tocmai când marea controversă trebuia să se încheie, iar punctul principal în dispută era tocmai Legea, o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Speriat de moarte că acea “foarte prețioasă solie” va distruge împărăția lui, Satana a reușit să pună stăpânire pe inimile conducătorilor poporului din acel timp și “le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata.” Astfel, insultat și batjocorit în persoana solilor Săi, Dumnezeu nu a mai putut să-Și “manifeste Spiritul și puterea.”

Descrierea acestui episod clarifică și el, alături de evenimentele din toată istoria sacră, caracterul Tatălui nostru ceresc.

Sosise timpul ca marea strigare a îngerului al treilea să înceapă, prin descoperirea neprihănirii lui Hristos. Solii trimiși de Domnul se aflau în fața poporului, aflat în sesiunea Conferinței Generale. Dumnezeu voia să-Și manifeste spiritul și puterea. Totul era pregătit. Bindecuvântările finale erau la un pas. Dacă Dumnezeu este așa cum Îl prezentăm noi lumii, cum de S-a lăsat intimidat de niște batjocoritori, a căror minte este clar că era orbită de Satana? De ce să prelungești agonia păcatului pentru încă o sută și ceva de ani (sau cine știe cât?) dacă ai puterea și este drept să spulberi, ca o lecție pentru toți ceilalți, un grup de opozanți împietriți? De ce să Se lase ironizat și insultat, dacă avea dreptul să se prezinte cu putere și strălucire, cu tunete și fulgere în fața lor?

În loc de așa ceva, El s-a retras, discret, fără să-i tulbure, fără să-i amenințe și fără să le trimită cataclisme sau boli pe cap. S-a mai demonstrat odată că “Actele

lui Dumnezeu” sunt blândețea, bunătatea, îndelunga răbdare, modestia și facerea de bine. Așa este Cel care acceptă cu bucurie să fie un Serv al servilor. Inima lui ardea la gândul că a sosit timpul să Se poată descoperi așa cum este Miresei Lui, ca slava Sa să poată străpunge bezna care acoperea pământul. Dar ei erau siguri că Îl cunosc corect și deci nu mai aveau nevoie de nici o descoperire.

Convinși că solia adventă este o avertizare că “Actele lui Dumnezeu” sunt gata să prăpădească pământul, ei nu puteau să ducă lumii “ultima solie de har” despre caracterul dragostei Sale. În această situație, ei nu puteau folosi lucrării lui Dumnezeu, căci le lipsea, ca și lui Iona, o “servire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său” (PP 34). Deși tensiunea din marea controversă atinsese paroxismul, Mielul lui Dumnezeu a trebuit să rămână “junghiat” și însingurat, deși omenirea avea nevoie disperată să vadă slava Sa. Au urmat două războaie mondiale, cu toate nenorocirile care au rezultat de aici.

“Dumnezeu plănuise să lucreze cu putere prin Duhul Său la acea întâlnire de la Minneapolis, pentru toți cei care vor renunța la calea și voința lor. El ar fi făcut din acea ocazie o foarte prețioasă școală pentru cei ce s-ar fi lăsat învățați. Oricât ar fi fost ei de slabi și nedesăvârșiți, dacă își dădeau seama de slăbiciunea și ignoranța lor spirituală, ei ar fi primit putere și iluminare divină. În acel timp de perplexitate, dacă, în loc de glume, jigniri și insulte, ar fi fost rugăciune fierbinte și efort de a promova armonia și unitatea, ar fi fost câștigate biruințe foarte prețioase, ceea ce ar fi plasat lucrarea cu mulți ani înainte și ar fi salvat multe suflete. Dar, pentru că s-a acționat după aranjamentele lui Satana și s-au manifestat trăsăturile lui de caracter, a făcut ca înregistrarea din cărțile cerești să sune astfel: "Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore" (EGW 1888 Materials, Vol.4, pag. 1229).

Interesele “majore” despre care este vorba aici erau punctele în dispută din marea controversă în ultima fază a bătăliei, care trebuiau lămurite înainte ca judecata să poată trece la cei vii. Marea strigare și ploaia târzie atârnavă de un fir de păr, iar Satana își pregătise deja contraatacul, căci în Senatul american moțiunea Blair era gata să fie semnată. Dar părinții noștri s-au dovedit “nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

Nouă ne place astăzi să credem că suntem demni de încredere “când sunt în joc interese majore.” Cum se explică atunci că perpetuăm opoziția, batjocura și insultele împotriva celor care au fost trimiși la noi cu o imagine “mai proeminentă” a Răscumpărătorului iertător de păcate? Cum să ducem lumii “ultima solie de har” când avem o imagine așa deformată despre ea? Poate Dumnezeu să binecuvânteze misiunea unei biserici, deși ea perpetuează bezna care acoperă pământul?

Aceasta este situația disperată în care se găsește Laodicea. Deoarece nu ne poate constrânge, Mirele divin așteaptă o generație care va șterge înregistrarea care s-a făcut în 1888 în cărțile din cer: “Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

Până atunci, toate profețiile catastrofiste vor rămâne neîmplinite, iar poporul lui Dumnezeu va aștepta zadarnic o intervenție în forță din partea lui

Dumnezeu. Va trebui să gustăm din amărăciunea lui Iona (supărat că distrugerea proorocită de el nu a venit) până când vom fi în stare să scriem capitolul 5 al cărții lui.

* Noi nu susținem că planeta aceasta nu va fi devastată, sau că cele șapte plăgi descrise în Apocalips nu ar fi adevărate. Nu putem să tratăm cu ușurință cuvântul profetic, confirmat de atâtea ori de-a lungul istoriei. Ceea ce respingem este că autorul acestei cărți pune în seama lui Dumnezeu nimicirile care se vor abate asupra planetei noastre, pe care le numește “Acte ale lui Dumnezeu.” Noi numim aceste distrugeri “Acte ale Nimicitorului.” Probabil că autorul nu a citit următoarele cuvinte inspirate:

“Dumnezeu are o socoteală cu națiunile. Nici o vrabie nu cade la pământ fără știrea Sa. Acei ce fac rău semenilor lor, spunând: “Cum poate ști Dumnezeu?” vor sta într-o zi față în față cu răzbunarea cea atât de mult amânată. În acest timp va fi manifestat față de Dumnezeu un dispreț ieșit din comun. Oamenii au atins un punct al impertinentei și neascultării, care arată că acea cupă a nelegiurii lor este aproape plină. Mulți aproape au trecut dincolo de limita harului. Curând Dumnezeu va arăta că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu. El va spune îngerilor: “Nu mai combateți pe Satana în eforturile lui de a nimici. Lăsați-l să-și aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor neascultării; căci cupa nelegiurilor lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutății la alta, adăugând zilnic la fărădelegile lor. Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe Nimicitor să-și facă lucrarea” (Review and Herald, 17 septembrie 1901).
